

kommer til det andet Thing saaledes formulert og udarbejdet, at der kan blive Leilighed for det andet Thing til at hyltre sig over, hvorvidt det deler Ministeriets Opfattelse eller vor af den finantzielle Stilling. Det er Betydningen af vort Forslag til § 44; det er derfor, at denne Paragraf har en aldeles afgjørende Betydning for Sagen, og at ethvert Duffe om at faae denne Paragraf til at gaa ud i Virkeligheden er det Samme som at udbiise vort Forslags Karakter af et Spørgsmaal til det andet Thing. Det, vi maa vide, er, om det andet Thing virkelig deler den Anskuelse, at det, vi — og jeg tror en stor Del af Opinionen her i Landet og visnok de fleste Videnskabsmænd — kalde forsvarlig Finantzpolitik, er det Samme som „uforsvarlig Vetsindighed“. Det er, tror jeg, Ministeriets Opfattelse af vor Finantzpolitik; det vil sige, enhver væsentlig Nedgang af Statsindtægterne, en Nedsættelse deraf med et Beløb, der svarer til Krigskattolden, betegnes jo fra Regjeringens Side som „uforsvarlig Vetsindighed“. Det er os nu om at gjøre at faae at vide, om Landstthinget deler den Anskuelse, at en saadan Nedgang er en uforsvarlig Vetsindighed, thi det vil for os være det Samme, som at Loven ikke behøver at gaa videre. Vi for vort Bedkommende betragte jo en Finantzpolitik, der holder paa fuld Kompensation, eller i hvert Tilfælde paa Kompensation i det Væsentlige, som ikke forsvarlig Finantzpolitik. Det er altsaa det, vi ønske at faae at vide, og det, vi have søgt saa hurtig som muligt at faae Svar paa, hvorfor vi ogsaa have fremmet det saa meget, som vi i denne Samling have kunnet det; det vil nu vise sig, om der er en principiel Overensstemmelse eller Uoverensstemmelse mellem Thingene, og jeg tror, at vi rolig kunne afvente Svaret. Faae vi det Svar, at det er det andet Things Mening, at det deler Ministeriets Kompensationsbetragtninger, saa kunne vi spare os videre Arbejde i denne Sag, saa vil det vise, at al den Tale om, at man betragter denne Sag som saa overordentlig vigtig, holder ikke Stik, og at hele den store Begjærstring, som synes at have været tilstede, har været for flap og har ikke haft Kraft nok til at føre Sagen igjennem. Vi ville da faae bestyrket, hvad der saa tidt er blevet hævdet i dette Thing, nemlig at det ikke kan lykkes at fremme nogen Sag under denne Regjering. Om man nu vil vælge den Vej at give os et tydeligt Svar, om man rent ud vil sige: Nei, vi fastholde Fordringen om Kompensation, vi ere enige med Regjeringen, eller om man vil vælge den Vej, som efter de Udtalelser, der ere fremkomne, synes at

ligge i Luften, og sige: Vi kunne ikke behandle Sagen videre, fordi der ikke i Loven staar Noget om Ol og Brændevin, forekommer mig at være uden Betydning, thi enten man gjør det One eller det Andet, vil dog Ingen kunne misforstaa Meningen. Der er dog intet Menneffe, som vil tro, at man ikke kan behandle en Lov videre, fordi der ikke staar Noget i den om Ol og Brændevin. Intet Menneffe vil tro, Landstthinget skulde være saa uvidende, at det ikke skulde være istand til selv at stille Vædringsforslag. Det findes der intet Menneffe paa Jorden, som tror, og det vilde derfor kun være en smul og hensynsfuld Form for at vise, at man vil kvæle Sagen, og at man ønsker at lade den visne. Resultatet vil blive det Samme, thi det vil derved blive gjort klart for hele Verden, at hertillands kan ingen Sag gaa igjennem. Naar nemlig en Sag, som særlig stiller sig paa Landstthingets Standpunkt, kommer frem, saa bliver den slaet ihjel her i Thinget; kommer der en Sag frem, som særlig støttes herfra, saa visner den i Landstthinget, og er en Sag, som er fremkommen, indbragt ved privat Initiativ, saa visner den ved Ministeriets Modstand. Altsaa, alle mulige Sager visne, og er det virkelig de Herrer om at gjøre at faae dette konstateret, saa veed jeg virkelig ikke, hvorfor man skulde nedlægge et Forbud eller protestere alvorligt derimod. Jeg vil sige, at Formen, hvorunder man gjør dette, kan være ganske ligegyldig. Enten man vil kvæle Sagen ved at sige: Vi holde paa Ministeriets uforsvarlige Vetsindighed, eller ved at sige: Vi holde paa, at Landstthinget ikke er istand til at stille Vædringsforslag, er ganske ligegyldigt. Det er ligegyldigt, hvilken Form der bruges, thi det One viser ligesaa tydeligt som det Andet, at man ikke vil behandle Sagen, og det forekommer mig, at der ogsaa bør gives Landstthinget Leilighed til at vise, under hvilken Form det ønsker at slaae Sagen ihjel. Jeg er derfor ikke enig med den ærede sidste Taler (C. Hage), som fandt det rigtigt ikke at gjøre noget ved Sagen, thi det forekommer mig, at vi skulde det andet Thing at give det Leilighed til at vise, hvad det vil gjøre. Hvorfor skulle vi og Regjeringen gjøre det Altsammen? Hvorfor skal ikke ogsaa det andet Thing gjøre Noget? Hvorfor i al Verden skulle vi forbyde Landstthinget at gjøre Noget? Desuden skal Landstthinget jo have Leilighed til at vise sin Smag for, hvilken Form det vil vælge for Visneriet, om det ønsker at vælge den uforsvarlige Vetsindighed eller at stille Vædringsforslag. Dette bør vi lade Landstthinget have Frihed til at afgjøre selv. Det vilde